

Dittrich

Panka

Itt vagyok

DITTRICH PANKA

Itt vagyok

/versek és képek/

Ebook 2016.

ISBN 978-963-12-4903-3

Előszó:

Itt vagyok. Nem véletlen a cím. Sokszor mondtam ki, amikor elővettem és örömmel mutattam meg másoknak is az általam összegyűjtött verseket és cikkeket, amik a Kisalföldben megjelentek, szám szerint húsz vers és három cikk. Gondoltam, ebook formájában csokorba szedem. Mivel a képszerkesztés is az egyik hobbi, így azokkal illusztráltam.

Ezzel az elektronikus kötettel szeretném köszönetemet kifejezni a Kisalföld versrovat szerkesztőjének, Gülch Csabának, hogy verseimet, és más „művészi” tevékenységemet értékelve bemutatott az olvasó közönségnek, így erőt adva a további versek írásához is.

Dittrich Panka

Ősz (haikuk)

Rezzen a levél
bús szelek ráncigálják
fagyos elválás.

Hull a gesztenye
földre vágyik a gyümölcs
tüskés gyönyörrel.

Őszi záporosó
száraz földet kereső
nyári sirató.

Fázós reggelek
harmat áztatta padok
elszállt illatok.

Ködfátyol szítál
a fénnel szembeszállva
szürkül a világ.

Varjak harcolnak
viharfelhőt kaszálva
szabadon szállnak.

Utolsó fények
még melegítenének
kabátot veszek.

2009.10.04

Oly mélyen féltve őrzöm

Egy csonka gyertyaláng,
Néhány szál virág,
Rezzenő fényű emlékek,
Szívemben rátok talál.
Sírnom kéne, könnyezni fájón,
Belül mégis mosolygok,
Ha rátok gondolok:
Nincs múlt idő, Igaz, jelen sem jövő...
Emlékeiteket oly mélyen féltve őrzöm.
A mosolyotok, és minden szavatok,
Megkopott, fakó poros képeslapok,
Egy öreg varrógép, egy édes mamától,
Egy nagyon bölcs tanács, egy öreg baráttól,
Egy hamis kacsintás, egy régi munkatárs,
Egy elrontott nokedli szaggasztás,
Egy el nem csattant anyai pofon,
Egy vidám kerti parti, hol ott volt még rokon.
Egy nyári éjszaka, néhány meghitt pillanata,
Egy ócska nem eldobott régi lámpa,
Egy apa egyetlen ajándéka,
S oly sok meleg féltő ölelés.
Ágyneműhuzaton néhány apró öltés,
Fájó, és vidám hangos nevetés.
Egy hajnalig tartó hosszú beszélgetés.
Egy gyermekkori csitri kalandozás,
Egy elcsattant csók, semmi más.
Mind - mind bennem él, ami Rólatok szól,
Talán találkozunk majd, ha értem is harang kong.

2010.10.30.

Az idő

Kopog ajtómon, mint a szél úgy oson,
s én hagyom távozó lépeit
mindig megmártózni:
lassú télben, mint faágon kismadár.
Száguldó nyárban, egy kispad sugallatát,
tavaszi szirmok ébredő táncát,
rezzenve tűnni őszi avarban.
- valami volt, valami mégis van -
A múltó homokszemekben erednek:
néma álmok, kiáltó szakadékok,
óriás hegyek,
völgyek, tengerek.
Néha ringatnak,
vagy örülten dörömbölnek.
Lenn, vagy fenn, élet-e az élet?
Mint, ahogy a szél
átsuhan a környezeten,
a benne rejlő megannyi természetén,
az idő úgy játszik,
viharvert fák kicsavart gyökerében.

2011.12.17.

Féltem

Tavaszi! Csak gyere,
kitérni előled úgy sem lehet.
Mutasd és add a szépedet:
nyíló szűz virágot, s szirmait az égnek.
Add, és ne takard hazug lepelben.
Gyere, bontsd ki bennem is a máj
végre ne fájjon az imám.
Gyere, és szórd csokorba
hogyan volt, s higgyem is lesz még:
zordból árnyaló vidám világ,
szitakötő és ezernyi lepketánc.
Tavaszi! Csak gyere!
Ám, hagyd a mesét!
Azt, hogy minden mag
mindig elnyeri gyümölcsét.
és minden jó a jutalmát.
Mert annyi mindent adsz,
aztán mégis visszacsalsz.
Hosszabb, nyújtott esték
igék ígéznek. -Sosem hazudtál?-
Hisz, mégis zúg bennem a sötét:
hogyan is fessek tiszta fényeket?
-búskomor lelkemre-
Ó, álmomba bújt angyalok!
Azok kik hozzám visszatérnek!
Néma reptű szárnyakkal
rebegik: Más lesz ez a tavaszi!
Higgyek, s ne féljek!

2012.

Hittem benne örökre

Tompulnak a percek
halványul benne
némán magára hagyott
annyiszor élt pillanat...
halkul a szív mely kérdezné:
vajon hol jársz,
és hol maradsz?
Elnyeli a sóhajokat
mint homokszemeket
a kopogó lágy eső.
-ma sem jön-
Majd hangosodik akaratlan
"ő is biztos elfelejt"
s véletlen a kezemmel
betemetem arcomat
s már nem érzem
még apró fénypontban sem
az egykor szépnek hitt jelent.
-Bár hittem benne örökre.-

2012.10.24.

November

a múlt rapszódijában
a haldokló levelek
hullnak feledkezve
a szél erősen vág bele
az avarba csipnek

a nap utolsó sugarával
meleget szeretne
mégis csavarog
és állandón becsapva
színeket marcangol

üresen álló padon
esőcseppek nyelnek
megfáradt harmatot
varjak kárognak idei telet
szét szelve a csendet

benn zokog november
és akit szerettem
végtelen keresem
mely sosem lesz temetve
szívük gyertyafényben

2012.09.08

Úgy vártuk múltjon a tél

(Enikő néni emlékére)

Úgy vártuk múltjon a tél.
A négy fal melege ne zárjon magába.
A csúszós út ne törjön lábat.
Igaz, a tavasz sem a régi,
bár emlékeket szépít, s reményt is sugall.
Ám a virág szirmok is már allergiát okoznak.
Ám mégis néhány félóra,
kicsi séta a zöld lombok alatt,
mennyi- mennyi minden újat és erőt ad.
A falevelek, melyeket nem kell még söpörni.
Az unoka, aki szünetre el tud jönni.

S most itt állok, a tavasz közeledik.
Bár még nincsenek rügyek.
Ám a kacsintó napsugarak most nagyon zavarnak.
A fejedet sütik és sápadt arcodat,
a lilává dagadt ernyedt karodat.
A függönyt elhúztam.
S csendben figyeltem minden sóhajod,
minden lélegzeted, minden óhajod,
hogy vizet adhassak, ha szólsz, hogy szomjazol.
S lelkemben kérleltem Istent, az Istent, kit általad ismerek.
De nem tudhatom vajon hallja-e mit kérek..
A függöny halk nesze, játszik a fuvallat,
s a szomszéd szobából egy miséző égi dallam.
Valaki meghalt. Ezt mondtad két hete is.
Azt, hogy láttad a tepsit, amiben az elhunytat kiviszik.

Itt ülök, s úgy hallgatnám mindegy mit is mondasz.
De már ahhoz sincs erőd, hogy nekem elsuttogjad.
Ám tudom, nem is kell mondanod.
Mondtál annyi mindent sokszor ezerszer
s bennem tudom a szavaid sosem halkul el.
De most minden más. Most én szorítom kezed.
Gyűröttnek látszó gyenge puha kezed.
Simogatom csendben.
Magamban mormolom, kérlek maradj még,
Magamban mormolom, nem akarom, hogy elmenj.
S mintha válaszolnál... Bár nem hallom mit szólsz...
Látom, hogy horkantasz, a szemed kicsit kinyitod.
Arcodon még mindig mosolyt látok.
- olyan mindig szépet - még most is.
Akkor is, ha a fáradság sötétlik szemed gödrében.

Nem, szólni bármit, már én sem tudok.
Hisz búcsúzni Tőled képtelen vagyok.
Marad az ima, hogy minden visszafordul.
Ha télen tavasz volt, akkor az is lehetséges,
hogy mégis felgyógyulsz, mást én nem kérek.
Mert én hiszek és remélek, mert szeretlek téged.
Bár sosem mondtam, de érzem, hogy érzed.

Úgy várjuk múltjon a tél.
A négy fal melege ne zárjon magába.
A csúszós út ne törjön lábat.
Igaz, a tavasz sem a régi,
bár emlékeket szépít, s reményt is sugall.
Ám a virág szirmok is már allergiát okoznak.
Ám mégis néhány félóra,
kicsi séta a zöld lombok alatt,
mennyi- mennyi minden újat és erőt ad.
A falevelek, melyeket nem kell söpörni.
Az unoka, aki szünetre el tud jönni...

Mégis elmentél...

2012.05.19.

Az alkotás a szív megnyilvánulása

Dittrich Panka

Több alkalommal megjelentek már verses oldalain Dittrich Panka költő. A 46 éves – hajdan jávai gondozott – asszony számára meghatározó energia a szeretet, és persze ennek egy sajátos megnyilvánulása a vers.

GYŐR
GÜLÖS CSABA

Először prózában adta közre gondolatait-érzéseit Dittrich Panka. Később – Ráczok a gyermek-szoba alakjára – érezni akart arról a nem mindennapi világról – állami gondozott volt –, amiből annak idején élete indult. Ahogy szeliden fogalmazott: nem azért, hogy segítsék, hanem tanulságként, illetve azért, hogy bizonyítsák: nagyon arról, nehézségek között is talpon és tisztességgel lehet maradni. Aztán a próza után jöttek a versek.

– Már gyermekkoromban is próbáltam már verset, de azok elkalodáltak. Időm, erőm sem volt nagyon hozzá, de mindig gyermekien felhőtlen, ősz megmódult bennem a költésis – emléttet az asszony, akinek chli élete távoli a költésistől, hiszen a győri Ráczok-iskolában textiltech-

nikusként végzett, de elkötelezett, hogy lakosságként dolgozzon.

– A verset nem erősen meghatározzák az érzelmeim, véleményem a világról. Nekem az alkotás a szív megnyilvánulása, szeretnék adni magamból valamit. Az valami, amit egy helyett meg is lehet. „Az igazi csend belülről fakad, / néha elmondandónak / ám nem jön a hang / de veszteltem / ott van minden / érzés és gondolat.” Egyik legutolsó érzés számomra, mikor mindent szavakból képekké tudom formálni.

Pankát a legutóbb megjelent. Őgy vártuk, miközben a mi című, megindító versetek háttérrel is kísérték, amit hajdan tanára, „Érdős néni” emlékére írt.

„A verset nem erősen meghatározzák az érzelmeim, véleményem a világról.”

Dittrich Panka

– Ő olyan ember volt, akit mindenki szeretett. Mi különösen köztünk egymáshoz. Nála éretem, érzetem, tapasztaltam meg tökéletesen, hogy mi az érzet, életem, életem néha szeretet. De természetesen sem változott, szinte napi kapcsolatban voltunk akkor is. De hát – ahogy a versben is írtam – hátha vártuk, hogy miközben a től és a négy fal melegre ne aludjon magába, mégis elment.

Dittrich Panka számára – aki most éppen „Jönnyű felkelti munkáit” korszakát a környezet – meghatározó energia a szeretet, és persze ennek egy sajátos megnyilvánulása a vers. Sokszor visszatértem kap, ami abban érdekel meg, hogy érdemes, de ahogy végül fogalmazott: „Már nem lenne érdemes, akkor is lenne.”

ANYÁM!

Miért nem nevelted fel, szeretve, gyöngödel?

Miért nem fürdetted meg, az élet viharát?

Miért nem tápláltad le, szemeimről a könnyet?

Miért nem törted össze, szívemben a kővet?

Miért nem tanítottál, hogy tudjam: mi az élet?

Utolsó kérdés: Anyám: adj egy pofont! Kérlek!

Tegnap fénnyek

A szerelem olyan mint a nap.
Ha nem akarsz, akkor is ébred.
Ha közel ér olykor fájón éget.
Aztán kicsit lehűtöd magad.
- csobbansz -
Ám mégis megint, újból és újra utolér.
- hol innen, hol pedig amonnan -
Van, hogy hiába várod mégsem érkezik.
A sötét fellegek valahova máshoz terelik.
Benned a vágy mégis úttalan útján jár.
A szenvedély sugara táplálják nyarad,
ami tudod, hogy egyszer újra élt pillanat.
Ahogy az eső áztatta hegyek ormán,
a harmat félve játszva megcsillan,
ahogy a virágok szirmai is él
majd a hajnali köd fellegén.
- elveszít, megpihen, elrepít -
Aztán tisztul az ég, s a felismerés.
Az érzés olyan, ahogy a hideg szélben is
a remegő fény melegen érleli a táj színét.
A derengő messzeségből az a fény örök,
mert múltja mindig visszalép,
visszajár, átkarol és megidéz.
De nem tudod, akarsz?
és ettől él, benned él...

2013.02.16.

Elfáradt szerelem

Valamit írnom kéne a nyárról,
hogy mennyire égetett és perzselt,
nem estek könnyek a kispárnámon,
vagy csak az álmaim hagytak cserben.

A tavasztól vártam volna többet,
nyíló szirmú gyöngy, sok szép ötlet,
aztán te nyár túl korán elvetted
forró színekbe hurkolt lehelettel.

Még június volt, és olykor délután
már ott az ősz jele a fán, gesztenyével,
a fejemet csóválva néztem oly bután,
a kis gubók nőttek az idő erejével.

Rozsdaszín remél de bennem elvetél
hiába függő szerelmes szenvedély,
csak múló boldogság, és akár a levél,
ha akar ha nem, nedves földbe ér.

Ó, ifjúság higgyetek mégis a nyárnak,
fürödjetek minden vágy sugarában!
S ha jön az ősz ne higgyetek nekem,
csak az idő játszik, az elfáradt szerelem!

2013.09.28.

Álmodj szépet *(gyermeknapra)*

Néha álmodd azt, hogy anya ölel
óvó keze melegében
szeretettől dobog szíved.

- jobb lesz minden
ha nem is hiszed -

Bár csak álom,
de álmaidban megtalálod:
azt amire nagyon vágyol.

- mert egy gyermek még nem értheti,
hogyan gondját miért más viseli -

Ha majd felnősz eljön a perc
és majd akkor mindent értesz.

- mert az álm valóság lesz,
kicsit máshogy
de biztos úgy lesz -

Ha ölelő karod melegében
ott lesz a te
kisgyermeked.

Érzed azt, hogy minden szép lesz.
- biztos érzed bizton hiszed
biztos úgy lesz -

2013.06.29.

Ne félj

Csak az tud igazán fájni, ami szép.
Ami lehetett volna, az sosem volt...
Ne félj, ha a hóleple egyszer
akarva- akaratlanul mindent elrabol,
azt mi volt, azt mi lehetett volna -még-.

S ha jön az éj, s vele az esti szólamok
könnyekké borulnak a győztes tegnapok.
Te csak ne félj, hiszen csak a szív dobog
s az idő vad körbe-tánca ott a pitvaron,
benne a taktus az egyetlen otthonod.

S a virágok, ó azok a vadvirágok
- elvetettlenül - suttogják a fáradt éjbe
"mindig van, ha nem is lesz".
Ha eső ver és vihar tép: NE FÉLJ!
Ha mindent értenénk, semmi sem volna szép.
Ne félj, látod, a remény is tiszta-hófehér.

2013.07.13.

Ne fájjon

A test ha fáj, csak sejtjei
vitáznak a fránya idővel,
a konok redők lappangnak,
majd szúrnak
benne a “mindig”-ben.
A rosszakat hagyd,
engedd távolra,
ők az önző frontok,
kik merülni nem tudnak
csak robot törtetők,
olyan gyenge nyüvek
gyökeret nem gyűrnék!
Nem gyűrhetnek!
/mert magukért magukhoz
csak mérget örvendeznek/
-tudhatod-láthatod-
hiszen nem vagy ilyen.
Te maradj, légy erős,
mint puha kavics
hegynek a legalján,
szabad az esőnek
viharnak, sötétnek
árnyéknak és fénynek,
nappal is és éjjel,
háttérben hátszélnek.
Lelked az a sátor
mely takaróként véd meg.
-”Védd meg!”-
Igaz, van vérző,
reszkető láztól seb: az örök heg.
Ott a “mindig”-ben.

2013.11.02.

Érzem rég

Van, hogy az égen háborgó menny dörög,
foszlik a nap és megcsalja az ösztön,
árnyékot talál piszkos sártengerben
tündököl a felleg, az eső kedves,
tócsában szelíden ring, fényben rezzen.

Van annyi minden, mit én sem reméltem
cseppekben rám szóva fellegek sötéten...
özönnel rám törnek, ont veszedelmet,
csak húznak, nyúznak, helytelen sebeznek...
feszít, a rossz szándék eszeveszetten.

A tapasztalás, az viselt keresztem,
maskarás jelmez nem takar keservet.
Lesz ki sosem köszön, és én esküszöm
leszek bátor, hogy háborút nem tűrök.
Állom a sarat melyben elmerülök.

Nem képmutatás szivárvány az égen,
csak csendes békesség játszi szélben,
egy pillanatra megérint akaratlan:
múltam járta énemben egy kanyar...
Néma kút, az egyenes út sem fanyar.

Bár éberen a végzet, nem tagadom,
jöhet még villám, meghajolok,
védjen meg az: szívvel szeret a lélek,
nincs anyag, vele semmiféle érdek,
megszülettem az Isten kegyelmével.

2014.09.13.

Ha fáj

Ha fáj a tél
csak jégvirág a rajza
ha fáj a tavasz
mag nélkül a szirma
ha fáj a nyár
torz ultra violája
ha fáj az ősz
köd lehelt párája
ha fáj a szó
szél fújt suttogása
ha fáj a csend
megbújó imákban
ha fáj, mert a föld
majd mindent eltemet
ha fáj, de tedd:
gondolj rám -nevetve-.

2014.06.07.

Nincs vége

Csak hiszed,
hogy egyszer,
mindennek vége...
ami elmúlt,
helyette űr tátong.
De hidd el,
a viharvert partokat,
még rejti ezernyi játék,
apró kövek közt,
megannyi ölelés,
szikrányi csoda.

2014.06.07.

Beleszerettem

Beleszerettem én is az őszbe
a vele vénülő kócos időbe.
A harmatos hajnali ködben
belevesztem a kopogó esőbe.

Beleszerettem csalfa szemébe
a csendesen zúgó levelébe,
és dallam szőtte sugallatában
a belenyugvás halk viharába.

Beleszerettem e maskarába,
a meztelen fák remegő ágába,
és annak hűvös vigyarában
a színes kavalkád holt ágyába.

Beleszerettem pedig jól tudtam,
örökké élve is meghal a múltam.
Beleszerettem és azt is keresem:
ha a föld temet, lesz-e ott szerelem?

2015.03.08.

Csend ölelésben

levelek még tegnapért vezekelnek
avarban küzdenek az enyészettel
fűszálakon füst-ezüst harmat cseppen
majd elszenderül reggeli leheletbe

kopasz fán kóricál egy árva madár
szeli a köd-színnel őszülő határt
öltözik az ősz amerre csak ellát
fák alján dióhéjba zárta a nyárt

emlékkel az ima mély-éjbe fárad
nappal a hanton fényt sóhajtó pára
nyílik krizantém és nefelejcs virág
megnyugvást adva arra ami várat

már nem furdal kétely ősz után tél lesz
Föld másik részén rak a fecske fészket
szép lesz a fehér pihenő hópihe
hamvadó szirmokon csend ölelésben

2015.11.08.

Éjszakai varázs

leszáll az este
magányokba bújt társak
átölelkeznek

álmok tengerén
csillagfények nyújtóznak
szembogarokban

gyúlnak remények
kúsznak a sötét égről
földi áldomás

ott fenn telihold
lenn egy farkas ugatja
lopja a csendet

éj palástjával
a szürke ég tükrére
fényt fest a holnap

2015.

Tavaszi szél

A sors báránybőréből, én hálát zengek néked,
kivetkőzve és ringva, mint felhők azúr kékje
üde fényre lelve, ahogy hunyorgó rügy ébred,
bolondos áprilisban lásd, szirmon észrevétlen.

Szellővé szelídül a szél, ha nem látlak búsnak,
kilesni zugokat, ahol százszorszépek nyílnak
csoda csorgásában, akár füttyülhet a szél is,
tán fülig érhet szája, ha esőt szakít mégis.

A tavasz vizet áraszt, úgy burkolja magába,
hisz meleg lehetetet óhajt téltől fagyott tájra,
kivetkőzve és ringva, mint felhők azúr kékje,
üde fényre leltem, ahogy hunyorgó rügy ébred.

2015.08.15.

Nekünk

Most nekünk is dúdol
száz pengetett húron
a hűvös árnyékán
rezdülő fénysugár.

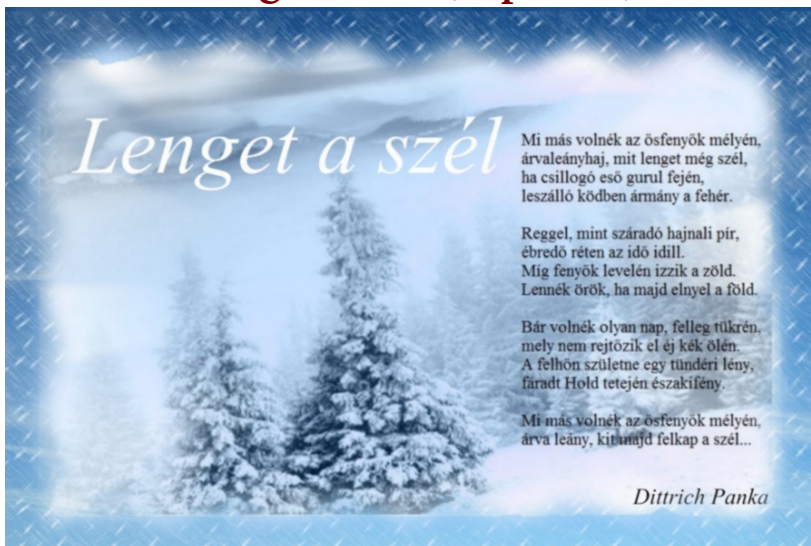
Meghagyjuk a szélnek
félénk szenvedéllyel
árva percre hullva
a létünk csend zugát.

Ahogy eső koppan
poros úton roppan,
szedjük hát ritmusba
egy mosolyt, könny után.

Mert nekünk is dúdol
száz pengetett húron
a hűvös árnyékán
csendülő fénysugár.

2015.

Lenget a szél (kép_vers)

Azon... (kép_vers)

Még látom (kép_vers)

Lézengék (kép_vers)

A jó és a rossz (kép_játék)

Kezdet és vég (kép_játék)

Tartalomjegyzék

Előszó:	2
Ősz (haikuk)	3
Oly mélyen féltve őrzöm	4
Az idő	6
Féltem	7
Hitttem benne örökre	8
November	9
Úgy vártuk múltjon a tél	10
Tegnap fények	14
Elfáradt szerelem	15
Álmodj szépet (gyermeknapra)	17
Ne félj	19
Ne fájjon	20
Érzem rég	21
Ha fáj	22
Nincs vége	23
Beleszerettem	25
Csend ölelésben	26
Éjszakai varázs	27
Tavaszi szél	28
Nekünk	29
Lenget a szél (kép_vers)	31
Azon... (kép_vers)	31
Még látom (kép_vers)	32
Lézengek (kép_vers)	32
A jó és a rossz (kép_játék)	33
Kezdet és vég (kép_játék)	33

Szerkesztette és illusztrálta:
Dittrich Panka

dittrich.panka@gmail.com

2016.